

شنبه ۲۳ فروردین ۱۴۰۴، صفحه ۲۰، شماره ۲۰، سال چهارم، شماره ۷۵۸
www.hammihaonline.ir

گزارش
اقتصاد
۱۰-۱۱

سال بنزین
ارزیابی کارشناسان از اظهارات رئیس جمهور
درباره پرداخت ۱۵۰ میلیارد دلار بارانه انرژی به مردم

گزارش
فرهنگ
۱۴-۱۵

نوجوانی ازدست رفته
درباره مینی سریال درامی که واکنش بینندگان
و سیاستمداران را برانگیخته است

گزارش
انرژی
۲۰-۲۳

کاهش ناترازی با تغییر ساعت؟
بررسی لایحه اخیر هیات دولت با گفتارهایی از:
مجید رضائیان، علیرضا کلاهی صمدی و فرهاد شهرکی

کودک مادرها کابوس رزیدنت ها

گزارشی درباره شرایط سخت کاری متخصصان و دستیاران زنان و زایمان

گزارش
سیاست
۲۰-۲۵

شوک مستقیم به تندرورها

جریان شناسی سیاسی
مذاکرات امروز
در گفت و گو با
فیض الله عرب سرخی
محمد مهاجری
حسین کنعانی مقدم

سرمقاله

اسیر کینه و نفرت نباشید

همه می دانند که مذاکرات امروز در هر چارچوبی انجام شود؛ قطعاً اصول کلی آن در بالاترین سطوح سیاسی کشور به تصویب رسیده است. این برداشت بسیار روشنی است؛ چون نظردهنده نهایی درباره انجام و عدم انجام چنین مذاکراتی در ایران شناخته شده است و همه مسئولین کشور نیز بارها آن را گفته اند و اصولاً کسی جرأت انجام آن را بدون تصویب رسمی ندارد. از سوی دیگر، طبیعی است که ایران مذاکرات را با هدف به نتیجه رسیدن انجام می دهد و قصد نمایش ندارد. بنابراین، ما چه موافق و چه مخالف مذاکره باشیم؛ منطقاً باید بکوشیم که از مذاکره کنندگان خود حمایت کنیم و به جای ایرادهای بنی اسرائیلی نشان دهیم که ملت واحدی هستیم. البته، در اجرای این خواسته از براندازان انتظاری نباید داشت؛ چون حل مسئله خارجی ایران برای آنان مطلوب نیست، بلکه بر عکس حل مسئله را مترادف با پایان عمر و تاریخ مصر می دانند. ولی در نقطه مقابل از کسانی که دور سفره حکومت نشسته اند و نان و نمک آن را می خورند، انتظار می رود که به جای کینه ورزی و زخم زبان زدن و نمکدان شکستن، قدری همراهی کنند و اگر نمی خواهند همراهی کنند، در این صورت کسی که مجبورشان نکرده حرف بزنند، حداقل زبان در کام بکشند و این همه اسیر نفرت و کینه نباشند. آن یکی که هنوز هر شب خواب بستن تنگه هرمز را می بیند و در پی به خاک مالیدن بینی جهان است، در آغاز مذاکرات اولین دستاورد را تحقیر طرف مقابل معرفی می کند و می گوید که «مذاکرات غیر مستقیم تحقیر آمریکا و ترامپ است». البته، آن اندازه متوجه است که مستقیماً با مذاکرات مخالفت نکند و بنویسد این مذاکرات بدون اطلاع و تأیید مقام رهبری امکان پذیر نیست و بدیهی است که این موافقت با ابلاغ دستور العمل درباره چند و چون مذاکره و ترسیم خطوط قرمز آن نیز همراه بوده است. ولی در ادامه به صورت من درآوردی این مذاکرات را چنین توصیف کرده که: «از مودن طرف مقابل است، نه برای عقب نشینی از مواضع اصولی جمهوری اسلامی». خُب اگر مذاکرات تحت نظر بالاترین سطح سیاسی و تصمیم گیری است؛ پس دیگر نیازی به نگرانی ایشان و تعیین دستور العمل از جانب امثال ایشان برای مذاکره کنندگان نیست، مگر اینکه قصد داشته باشند در حمایت از مذاکرات اخلال کنند. آن دیگری که خود را حاکم مختار خراسان تلقی می کند، در در قامت چه گوارا وارد میدان شده و معتقد است که «این مذاکرات خلاف غرور ملی و بی توجهی به تکلیف شرعی و دینی است که باعث گرفتاری ما در محاصره دشمن خواهد شد. برای این برجام لعنتی هم رفتند، نشستند، حرف زدند، خندیدند و دست در دست هم دادند.»

مجموعه تحلیل های کارشناسان روابط بی-الملل درباره احتمال توافق ایران و آمریکا

تحلیل
دیپلماسی
۹۲۶

روز تردید و امید

مجید محمد شریفی
استاد یار روابط بین الملل دانشگاه خوارزمی

حمیدرضا عیزی
پژوهشگر اندیشکده خاورمیانه در امور جهانی

علم صالح
استاد خاورمیانه در دانشگاه ملی استرالیا

باربارا اسلاوین
پژوهشگر برجسته اندیشکده استیمسون

آرمین منتظری
دبیر گروه بین الملل و دیپلماسی

نگاه
تحلیلی
زمان با هم بودن
محمد ابراهیم انصاری لاری
پژوهشگر حوزه فرهنگ و سیاست

پدر اتمی

اکبر اعتماد اولین رئیس سازمان انرژی اتمی ایران دو روز پس از روز ملی فناوری هسته ای و یک روز قبل از آغاز مذاکرات ایران و آمریکا درگذشت مهرداد خدیو در گزارشی به سوابق و مواضع او پرداخته است

یادنامه
هسته ای
۲۰-۲۳

بگذارید نوشته ام را با سخنی ناب از فردریش هگل، فیلسوف آلمانی، آغاز کنم که گفت: «تاریخ جهان با ایران آغاز می شود» و نزدیک به سه قرن بعد فیلسوف ایرانی، زنده یاد سید جواد طباطبایی، سال ها تلاش کرد که نظریه ایرانی شهری را با بسط و تبیین این جمله طلایی بر دیواره ایران بزرگ حک کند. ما ایرانیان روزگار غریبی داشته ایم و فراز و فرودهای بی شماری را پشت سر گذاشته ایم. کامیابی ها و ناکامی های بزرگی را تجربه کرده ایم. اما هر وقت در یک بزنگاه تاریخی، فرصت کرده ایم که حقیقت ذاتی خود را نشان دهیم، منظره های پرشکوهی از نجابت، فداکاری، زیبایی و اخلاق را هم به نمایش گذاشته ایم و الماس های درخشان و گران بهایی را از گنجینه پنهان و رسوب گرفته خود بیرون ریخته ایم. حقیقت این است که مردمان این مرز و بوم را که طباطبایی ایران شهرش می نامید، نباید از روی رفتار روزمره شان قضاوت کرد که ممکن است همه نوع بداخلاقی و بی پروایی هم از آنها سر بزنند. بلکه باید بر حسب آن چیزهای والایی داوری کرد که در فراز و فرودها و گردنه های تاریخی از آنها سر می زند. آنجا که در میادین ایثار و از خودگذشتگی و همدلی و استقامت در برابر سختی ها و بیگیری از مان های بلند انسانی هر کدام شان در شکل یک قدیس راستین ظاهر می شود و باز به قول هگل: «در زیر هر وجه از خاک ایران مردی در خون خفته است که از هستی این سرزمین پاسداری کند.»

بگذریم... در یکسال اخیر و با روی کار آمدن پزشکیان و سپس برآمدن ترامپ، روزگار همیشه غریب ما ایرانیان روز به روز غریب تر هم شده است؛ به خصوص این روزها که سخن از مذاکره ایران و آمریکا است. روزگاری شده است که همه بی فرزند و به نظر می رسد همه کس به این موضوع علاقه نشان می دهند و توجه دارند و هر کس می خواهد نظرش را به گونه ای ابراز کند و احساسش را نشان بدهد، اما به واقع معلوم نیست که آیا این، همه ما، با این همه هیجان و علاقه برای ابراز عقیده و اظهار نظر آیا بیشتر مایلیم که با این ابراز نظر، افکار و عقاید خود را از دیگران جدا کنیم و خود را تافته جدا بافته بنمایانیم یا نه، مایلیم به این ترتیب به یک نوع توافق و تفاهم عمومی دست پیدا کنیم؟

عکس: آرش خاموشی / هم میهن